

Ráno ve dveřích armády spásy

Aleš Brichta

Šedý, zarostlý hlavy, vzduchem táhne rum,
a ve dveřích armády spásy stojí, kdo věřil snům.
Kalný, tupý ráno, muzikál zívacích hodin,
zní rachot kontejnerů, štěkot pár hladovejch psů.

R: Kdo ví, co nám teď schází, o čem sníme, kam to jdem,
kdo ví, co nám teď schází, o čem sníme, kam to jdem.

Dým z cigára si splétá svý city do pár kroužků,
poslední pomazání, funebrák truhlu ti stlouká.
Zas děti volaj tátu, z okna za studenou zdí,
a neví jak jim máma říct, že už se nevrátí.

Pláč je slyšet z dálky, zoufalej a ztrápenej,
závěť tam předčítá smutná láska na prodej.

Žebrák jde za svou prací, o zeď hůl si opírá
a na kabát pak vážně připíná metál z války.
Trosky, blázni, ty můry mezi náma,
stovky, jsou jich stovky, co v ráji hledaj místo.

Z velkejch vrat chlapi z noční jdou spát,
dál z komínů se snáší divná vůně, černej prach.
Lokál zved svý ceny, není zač zapít žal
a síra v dnešním víně je ďablův autogram.

Ten divnej čas krev vysává, svý drápy zatínáš,
hlídá posedlej svíravej hlad prázdnějch duší.
Dá ti dárek z cesty poslední, pár zvadlejch kytek z hrobů
a hlásí novej den, kde všichni zůstanem snad stejný před Bohem.

R: Kdo ví, co nám teď schází, o čem sníme, kam to jdem.
Kdo ví, co nám teď schází, o čem sníme, kam to jdem.
Kdo ví, co nám teď schází, o čem sníme, kam to jdem.
Kdo ví, co nám teď schází, o čem sníme, kam to jdem.